

ידיעון
הפקולטה
למדעי
הרוח
והחברה

אפריל 2023

הקריה האקדמית אונו

Ono Academic College

האביב כבר כאן!

חג הרמדאן, הפסחא והפסח מילאו את בתינו ואת נפשנו כבכל שנה, אך נדמה כי בכל זאת משהו הפעם שונה – באוויר נישאת תחושה של כבודות. אנחנו מנסים לעשות הפרדה בין האישי לפוליטי, בין החוץ לפנינים, אך קשה להתעלם מתחושת השבר.

מנגד, כטבעם של רגעים כאלה, מבצצות גם התקוות, מפני שעבר הוא בהכרח הזדמנות – לבחון מחדש מה היה טוב עד כה, וממה אפשר להיפרד; איזה טוב משותף ישנו שניתן להיאחז בו, ואיזה משותף חדש עלינו ליצור. במיוחד, ההזדמנות לבחון איזה נתיב חדש משרטט לנו הפחד.

השאלות הללו חשובות בזירה הציבורית והחברתית, ורלוונטיות וחשובות לא פחות בזירה האקדמית, ושבעתיים אצלנו בקריה האקדמית אונג, הרב-תרבותית ומגוונת כל כך. השאלות הללו מנחות אותנו בתוך הפקולטה; בעשייה הפדגוגית והניהולית, ואני מזמינה את כולנו לשאול אותן. הכיתות שלנו הן מיקרו-קוסמוס של החברה הישראלית, מה שהופך אותן לאחת מזירות הפעולה החשובות בעיניי. פעולת הלמידה ובעיקר למידה של מיומנויות כיצד לנהל דיאלוג, במקום כיצד לנצח בדיון, כיצד שואלים שאלות ולא חותמים בתשובות חד משמעיות. מהי הדרך לנוע בין עובדות לפרשנות.

אני מזמינה אתכם לנצל את ההזדמנות, לעצור לרגע ולבחון מחדש, מה עבד לנו עד היום ומאלו כלי הוראה מוטב שנפרד (בהוקרה, כמובן, על מה שאפשרו לנו עד היום); אלו חלקים בתפקיד המרצה שהכרנו עד כה כבר אינם מתאימים לדור הנוכחי, וכיצד הכיוון הזה מנסח אחרת את מטרות הקורס ומטרות הלמידה.

דווקא בימים הללו, אני פוגשת בכיתות סטודנטים מודעים יותר ומעורבים יותר שצמאים לכלים לחשיבה עצמאית ולניתוח אמפתי, אשר יש באמתחתנו את היכולת להעניק להם.

ברוח החג עתה תם ובאווירת "קריעת ים סוף", אזכיר לכולנו שגם נחשון בן עמינדב היה צריך לקפוץ למים, על מנת שיבקע לשניים.

בברכת אביב שיביא איתו ניצנים רעננים.

ד"ר רחל הלל אברהם

ראש תואר שני בחינוך, וסגנית דיקן להוראה,
הפקולטה למדעי הרוח והחברה

בלי פילטרים

עבודה של הסטודנטים והסטודנטיות בקורס במסגרת ה- B.A. בחינוך וחברה עם התמחות בספורט, חשפה בפניהן את ההשפעות הבעייתיות של הרשתות החברתיות על דימוי הגוף של צעירים וצעירות

בראיונות, הפגינו הנערים והנערות מודעות לנזקי הרשתות החברתיות. "אנחנו יוצרים משהו שלא קיים, שגורם לאישה להרגיש פחות טוב עם הגוף שלה", הסבירה אחת המרואיינות. "כשאת מסתכלת על דוגמניות, בעיקר, למרות שאני יודעת שהן מלאות פוטושופ, אני עדיין חושבת שאני נראית פחות טוב מהן", הוסיפה מרואיינת צעירה. "אני מרגיש לא נוח להעלות תמונה ללא חולצה, כששאר העוקבים שלי הם מודלים חיקוי בגוף שלהם", הודה מרואיין נוסף.

נקודה אחת חיונית, ניתן למצוא בעובדה שמרבית הנשאלים (66%) סיפרו כי השוטטות ברשתות מעלה אצלם את המוטיבציה החיובית לצאת להתאמן. עם זאת, רובם סיפרו כי הם מבליים מול המסך כל כך הרבה זמן, עד כי המוטיבציה מתעמעמת ולעתים קרובות נותרת ללא מענה.

"כמחנכים, מדריכים או מאמנים לעתיד, העבודה הזאת חשפה בפנינו את האתגרים הגדולים שמציבות הרשתות החברתיות, שמעוותות את דימוי הגוף של הצעירים", סיכמה אחת הסטודנטיות. "עבורנו, היה חשוב לא רק ללמוד אלא גם לחוות ולשמוע על אתגרים, שאולי נתמודד איתם בעתיד".

בשיעור "ספורט גוף ותקשורת", במסגרת התואר בחינוך וחברה עם ההתמחות בספורט, ביקשו הסטודנטים לחקור את השפעת הרשתות החברתיות על דימוי הגוף של נערים ונערות. הם עשו זאת באמצעות ראיונות עם 26 בני ובנות נוער, מרקעים תרבותיים ודתיים שונים.

כמעט כל המרואיינים, דיווחו כי הם מבליים חלק לא קטן מחייהם ברשתות החברתיות, בעיקר באינסטגרם ובטיקטוק – הבנים השקיעו בממוצע 3.4 שעות ביום בשוטטות באתריים, והבנות כ-4.5 שעות בממוצע, ללא הבדל במידת הדתיות או בתרבות. לאחר מכן התבקשו הנשאלים לדרג את שביעות הרצון שלהם מגופם, מ-10.1. אצל הבנים, עמד הציון הממוצע על 7.6 – שניים מתוכם נתנו לעצמם ציון מושלם – ואצל הבנות על 6.4 – אף לא אחת הייתה מרוצה באופן מוחלט מגופה. כאשר התבקשו לתאר כיצד הם מרגישים ומרגישות לאחר שיטוט ברשתות החברתיות, דיווחו הבנות על רגשות קנאה, תסכול, ודימוי גוף נמוך. "אני מרגישה עצובה ושהחיים שלי פחות טובים משל אלה באינסטגרם", סיפרה אחת המרואיינות. "חוסר ביטחון", דיווחה אחרת. "אני משווה את עצמי לאנשים אחרים וזה גורם לתסכול".

לא מעט מהבנות, דיברו על כך שבעקבות התמונות והסרטונים שאליהם נחשפו, הן היו מעוניינות "לשנות" את גופן.

"הייתי רוצה לעשות ניתוח אף", דיווחה אחת מהן. "הייתי יורדת במשקל ואולי מתקנת קצת את השפתיים", סיפרה אחרת.

מסיכון לסיכון

בקריה האקדמית אנו משנים את הגישה המסורתית לטיפול בנער בסיכון. יהודה לימן מסביר כיצד הכלים שניתנים לסביבתו של הנוער גורמים לו לשנות את התנהגותו ולמצוא את נקודות החוזקה שלו

כשהשיפור מורגש כבר בחודש הראשון.

הגישה מעניקה כלים לסביבתו של הנוער, כמו הורים, מורים ומדריכים וכך מצליחים להגיע לתוצאה טובה יותר, יעילה יותר ומהירה יותר. בעבר הסתכלו רק על נקודות החולשה של הנוער, היום מסתכלים על נקודות החוזקה שלו ומכוונים אותו לדברים שבהם הוא טוב.

בלימודי התואר והמיקוד בנער במצבי סיכון מלמדים להתבונן על כל ההיבטים שמקיפים את הנוער ונותנים מענה ברמה הפרטנית, משפחתית וקהילתית. אנחנו מסתכלים על האדם כחלק מסביבתו ובאמצעות הכלים שאנחנו מעניקים לסביבתו. אותם כלים בעצם הם אלו שמעוררים בנער את הרצון לשנות את התנהגותו ולנצל את נקודות החוזקה שלו לטובתו. יהודה לימן הוא מרצה בתואר הראשון לחינוך וחברה, במיקוד נוער במצבי סיכון.

מיום הלידה, העולם שבו אנו חיים מכון את כולם לאמת מידה שבה כולם נמדדים ביחס לאחרים. אם בילדות הגישה הזו מקלה יותר, הרי שבשלב ההתבגרות ההשוואה מול אחרים נעשית קיצונית יותר ובשלב הזה גם מגלים את מה שמוכר בשם "נוער בסיכון".

צמד המילים "נוער בסיכון" מעורר על פי רוב תחושה של נוער שוליים, שלא מוצא את עצמו, שמעורב בעבריינות. למעשה מדובר בנער שנסיבות החיים הובילו אותו למסלול שונה, וכתוצאה מכך גם הסביבה שמקיפה אותו מסתכלת עליו כחריג שזקוק לטיפול ועזרה כדי לשוב למסלול.

כשאנחנו מדברים על נוער בסיכון – בטווח הגילים 12-23 שבו יש פוטנציאל סיכונים – אנחנו מתייחסים לתחום רחב כמו למשל התנהגות קצה, ניתוק ממסגרות, שימוש בסמים ואלימות, נשירה מלימודים ועד הימצאות במעגל הזנות. עם זאת, הרבה מאוד מהסיכונים יכולים להיות גם סיכונים פנימיים כמו חרדה חברתית או כללית וכל נתעלם גם מההשפעה של הרשתות החברתיות על הנוער שיכולה להוביל לשינוי בהתנהגות.

תקופת הקורונה שבה היו סגרים, הפסקת לימודים, ניתוק מהחברים, הביאה עימה הקצנה בהתנהגות הנוער. המחקרים האחרונים מראים עלייה באובדנות בקרב מתבגרים, עלייה בהתמכרויות וגם עלייה בפגיעה עצמית.

בעבר, הטיפול במי שהוגדר "נוער בסיכון" התרכז בטיפול בנער עצמו ונמשך שנה-שנתיים. בלימודי התואר הראשון במיקוד נוער במצבי סיכון, הופכים את הקערה על פיה ונותנים בעיקר כלים למעטפת של הנוער והתהליך נמשך שלושה חודשים בלבד,

המציאות עולה על כל דמיון

תחום המציאות המדומה כבר מזמן לא שייך רק לעולם משחקי הרשת. **ד"ר ליאת שמרי-זאבי**, ראשת המסלול לתואר שני בטיפול באמנות חזותית, מספרת על טיפול באמנויות באמצעות מציאות מדומה

כוחה של האמנות ככלי טיפולי מוכר כבר אלפי שנים – די אם ניזכר בסיפורו של המלך שאול, שחיפש מזור לנפשו בצלילי המוזיקה המנחמים של דוד. כעת דמיונו שבמקום נבל המפיק צלילים מרגיעים, דוד מתייצב בפני אדונו עם ערכת מציאות מדומה, ומעביר את המלך הדכאוני סשן של טיפולים בעזרתם הוא שולף אותו מהדכדוך הקיומי של מציאות חייו לאזור הנוחות הטיפולי של מרחבי המציאות המדומה.

הכניסה לעולם המציאות המדומה מסייעת לפתוח בפנינו לא מעט דלתות סגורות בעבודה עם מטופלים. זה מורגש בעיקר בעבודה עם בני נוער, שלא פעם מתקשים לאמץ את הטיפול ה'קלאסי' באמנות. נערים שיגלו התנגדות לעשייה אמנותית בציור ופיסול, עשויים להיות פתוחים יותר לחוויה כשהם יתבקשו לצייר במרחב הווירטואלי שאליו הם נכנסים. זו כמובן רק דוגמה אחת מני רבות.

עולם חדש מופלא

הטיפול באמנות חזותית עושה שימוש משולב בפרקטיקות פסיכולוגיות ובכלים מעולם האמנות, כדי להעריך ולטפל במצוקות נפשיות ובקשיים רגשיים. תהליכי היצירה חושפים תכנים מודעים ובלתי מודעים מהוויית המטופל, ומהווים השראה להתחדשות ולהתחזקות.

בשנים האחרונות עבר התחום התפתחות משמעותית. הטיפול באמנות הולך וקונה לעצמו מעמד מרכזי בעולם הטיפולי ובהתאמה, נראה כי גם הלימודים בתחום הפכו למבוקשים יותר. כמטפלת באמנות יותר מ-20 שנה, אני מאמינה שהאבולוציה שהכניסה את עולם המציאות המדומה לחדרי הטיפול, היא התפתחות שעשויה לשרת היטב הן את המטפלים והן את המטופלים.

הכלי המשמעותי ביותר לטיפול מעיין זה הוא Google Tilt Brush. הכלי מאפשר לחבוש קסדת VR ולהיכנס לעולם המציאות המדומה עם פלטה של צבעים ומערך שלם של מברשות וכלים משלימים.

פעולת הציור במציאות מדומה מייצרת שילוב חדשני בין אלמנטים מעולם הציור והפיסול שבהם נעשה שימוש קלאסי במסגרת מפגשים בטיפול באמנות, כגון: קו, צורה, כתם, צבע לבין אלמנטים דיגיטליים.

היצירה במדיום הדיגיטלי שונה מזה הקלאסי בכך שהחומר שבו מתקיימת היצירה הוא וירטואלי ואינו פיזי; שנית, הציור נעשה בתלת ממד ובכך מאפשר התבוננות מזוויות מרובות, כולל מתוך היצירה עצמה; שלישית, המרחב הווירטואלי מאפשר חומר בעל מאפיינים "בלתי מציאותיים", היצירה אינה כפופה לחוקי הפיזיקה המוכרים, החומר והמרחב יכולים לכלול אלמנטים מרהיבים של תנועה ושינוי דינמי במרחב האינסופי;

לבסוף, כאשר עולים חומרים רגשיים בלתי נסבלים המדיה הווירטואלית מאפשרת שליטה של המטופל על הסיטואציה על ידי הסרה של משקפי המציאות המדומה (יכולת משמעותית ביותר עבור בני נוער שחווה טראומה או חרדה). זוהי היכולת לשלוט בפרספקטיבה ממנה היוצר והצופה חווים את היצירה, מעבר מהתבוננות מגוף ראשון להתבוננות מגוף שלישי וחזרה ל"כאן ועכשיו" של חדר הטיפול. בכל שלב בטיפול ניתן לחזור לשימוש בחומרי אמנות "קלאסיים".

כך, ניתן לקחת מטופל לסביבה שמדמה את בית ילדותו. במקום הבטוח הזה הוא יכול לצייר את החדר שאליו הוא רוצה לגשת ואז להיכנס לתוך החדר שהוא צייר, להוסיף ריהוט או להכניס אנשים שונים מהעבר שלו, שמולם יתבצע מהלך של תקשורת במטרה לפתור בעיות לא פתורות. זה יכול להתבצע בתקשורת מילולית, באמצעים אמנותיים או אפילו באלמנטים מתחום עולם משחקי המחשב.

תכנית הלימודים לתואר שני בטיפול באמנויות מציעה לסטודנטים שמעוניינים להשתלב בתחום לימודי מקצוע המשלבים רקע אקדמי עשיר לצד מחד פרקטי מובהק באמצעות עבודת שטח. כבר משנה א' מתקיימת התנסות מעשית במקביל ללימודים האקדמיים. בתחילה במסגרת סמינר קליני ובשנים הבאות הסטודנטים מטפלים בשטח באופן ממוקח בליווי הדרכה צמודה.

למידע נוסף על הלימודים לחצו כאן

ילדים של כולנו

נרגשים ונסערים, יצאו הסטודנטים במסלול לנוער בסיכון מההצגה "ילדים של אף אחד" ומהמפגש עם הסופר יהודה אטלס. הצגה עוצמתית, סיכמו

בתום שש שנים של מפגשים עם נוער בסיכון, כתב הסופר יהודה אטלס את "ילדים של אף אחד" – ספר מטלטל ועצוב המתאר את חייהם של אלפי בני נוער בישראל. "את ההלם והזעזוע חוויתי עם כל גביית עדות נוספת: כששמעתי את סיפורו של הילד שהתנפל על אביו בסכין שלופה כשראה אותו מכה את אימו, כשהקשבתי לסיפורן של האם ובתה על 18 שנות סמים, כששמעתי את עדות הפליט האריתראי בן ה-15 על חטיפה, שבן, עינויים ואונס במדבר סיני, או כשנכנסתי לימחסן הילדים בדרום תל אביב ועשרות תינוקות מקורזלי שיער, נפקדי הורים, החלו לטפס על רגלי בצעקות 'אבא! אבא!', הוא סיפר.

"בעת הכתיבה כבר הייתי בפאזה אחרת: שם חשבתי ובחנתי בקור רוח מילים, משמעויות, רמזים, ציוריים, משפטים, חרוזים, סדר: איך להתחיל שיר ואיך לסיים, איך להעביר הכי טוב, הכי אותנטי והכי אמין את המצבים הפיזיים והנפשיים של הילדים, איך לתאר בעזרת הלשון האנושית – ועוד בחרוזים

ולפעמים בהומור – את חייהם של ילדים שלא מכירים יד של אימא אוהבת, שכאב, השפלה ובושה הם לחם חוקם ושגרת יומם".

לימים, הפך הספר למחזה, שאליו הגיעו בשלהי חודש פברואר סטודנטים מהקריה האקדמית אונו, במסלול לנוער בסיכון – לצפייה ומפגש עם הסופר. הסטודנטים יצאו מהמפגש נסערים ונרגשים, ודיווחו כי האירוע היה משמעותי מאוד עבורם.

"הצגה עוצמתית, מציגה את המראה האמיתי של נוער בסיכון וההתמודדות החשוכה והמאתגרת שלהם", תיארה אחת הסטודנטיות. "הייתה הצגה ממש קשה לצפייה ואפילו דמעתני בחלק מהרגעים", הוסיף סטודנט אחר. "זה היה מטורף לראות סצנות שבאמת קורות ביום ואף אחד לא באמת יודע עליהם. אני אישית התחברתי והזדהיתי עם הדברים שהיו על הבמה". הסטודנטית הדר סיכמה: "בשבילי היה עוצמתי מאוד, כמעט בכל הסצנות ראיתי דברים שאני בעצמי עברתי עם חניכים וחניכות שהיו לי. כאב לי, והיה לי לא פשוט ומאוד מורכב".

המסלול ששינה את חיי

רינת, מורה ומחנכת בתיכון בנתניה, מספרת על הלימודים במסלול חברה ואמנויות: שנתיים של צמיחה, של שינוי אישי והתרחבות מקצועית, חוויה אישית משמעותית לכל החיים

מעבר למסע האיש, קיבלתי המון כלים משמעותיים לעבודה בתיכון. אני מרגישה שכל מורה, כל מי שעובדת עם קבוצות, כדאי שיהיו לה את הכלים האלה. יצאתי עם מאגר עצום של ידע ושיטות חדשות, מה שהשפיע על כל העבודה שלי בבית הספר. אפילו שיעורי החינוך שלי קיבלו עומק והתלמידים חוו ביחד איתי את השינוי.

היום אני לא אותה מחנכת כמו שהייתי. אני מדברת ועיני מתמלאות בדמעות של הוקרה על מסלול ששינה את חיי.

רינת

כשחשבתי על תואר שני, חיפשתי תואר בשביל ההנאה וההתפתחות האישית שלי. היום, כשסיימתי בכל פעם שאני רואה משהי שמחפשת תואר שני, אני מיד ממליצה לה על המסלול שעברתי בחברה ואמנות. מספרת לה על הצוות, שלא פגשתי כמוהו באף מכללה. החום, היחס האישי, האווירה הכל כך ביתית. את לא מרגישה שבאת ליום לימודים, אלא ליום של תרפיה שכולו עבורך. יום אחד בשבוע שממלא אותך, שמחזק אותך.

הגענו יחד חמש מורות וחברות ואף אחת מאיתנו לא יצאה כמו שנכנסה. השינוי האישי שכל אחת מאיתנו עברה, המסע המרגש שעברנו, כל אחת עם עצמה ויחד כקבוצה, זה משהו שישאר איתנו לכל החיים כמתנה.

הגעתי בתקופה לא קלה. סעדתי את אבי בשנות האחרונה, ובשנה השנייה ללימודי אבי נפטר, וזמן קצר אחר כך אמי נפלה והייתי צריכה לסעוד אותה. הגעתי למצב של אפיסת כוחות וחשבתי לפרוש מהלימודים.

המרצות שלי, יחד עם ראש החוג, נתנו לי תחושה כל כך עמוקה של הכלה ותמיכה. הגב שקיבלתי מהצוות היה עבורי עוגן של שפיות בתקופה מאוד רגישה בחיי. הדאגה, האכפתיות וההבנה שקיבלתי מצוות המרצים, אפשרו לי לסיים את התואר. זה לא הרגיש לי כמו מקום שבו אני רק לומדת. זה הרגיש עבורי בית.

למידע נוסף
על הלימודים
לחצו כאן

חינוך מתחיל מהבית...

מוכר לגמול
ומלגות
יום אחד
בשבוע

**תואר M.A בחינוך
במתכונת היברידית**

— שנה וסמסטר של מסלול חדשני ומרתק, עם גמישות כלו"ז שלך —

תחומי התמחות:

חינוך מיוחד חינוך הגיל הרך תקשוב ולמידה

ניהול וארגון מערכות חינוך ספורט

מתחילים באוקטובר - לפרטים לחצו כאן <<

בין חומר לנפש

הזמנה להירשם למפגש "פורום חלונות", שבו נצא ל"מסע בין חומרים"

בהרצאה תציג חומרים לא שגרתיים שנמצאים בסביבה ובבית וניתן להגישם בקלות ליצירה וביטוי. נראה דוגמאות של אמנים שיוצרים עם החומרים הללו באופן תדיר ונדבר על המשמעויות הרגשיות שלהם.

אבס תתייחס למושג אחדות הניגודים בתכונות החומר, ותדון כיצד לבחור או למצוא את החומר המדויק שיקדם את התהליך בכל שלב, באופן ייחודי לכל מטופל. ביחד נבין כיצד נוצרת הגחה של דימוי מתוך החומר, ומה יכול להיות החיבור שלו אל התמות המרכזיות בטיפול. נראה כיצד ניתן באמצעות מצפן החומרים להתבונן בשלמות בכל התהליך דרך פעולות, תחושות ורגשות.

ההשתתפות ללא תשלום אך נדרשת הרשמה מראש:

להרשמה לחצו כאן >>

אנו מזמינים אתכם להירשם למפגש השביעי של "פורום חלונות" ובו תרצה מיכל אבס על "מסע בין חומרים".

בין השאק, יעלו שם השאלות: איזה חומרים אנחנו מזמנות בסטודיו הטיפולי? האם כדאי לכוון או להציע חומרים למטופל? מה החשיבות של צורת ההגשה? איך מתבוננים על תכונות החומר כאשר יוצר בו המטופל?

אבס, מטפלת באומנות ומרפאה בעיסוק עם התמחות התפתחותית, עובדת מזה 20 שנה בקליניקה פרטית ומטפלת באוכלוסייה מגוונת של ילדים, הורים, מתבגרים ומבוגרים, כולל טיפולים דיאדיים. בשנים האחרונות מדריכה מטפלות באמנות, מרצה להורים ולצועתים רב מקצועיים על ויסות ועיבוד חושי והיבטים סנסומוטוריים במפגש עם חומרי יצירה. מפתחת את "מצפן החומרים" כלי להתבוננות על יצירה בחומרים והבנת התמות הטיפוליות העולות מתוך מפגש עם חומרים ובחירה חופשית.

מסע בין חומרים.

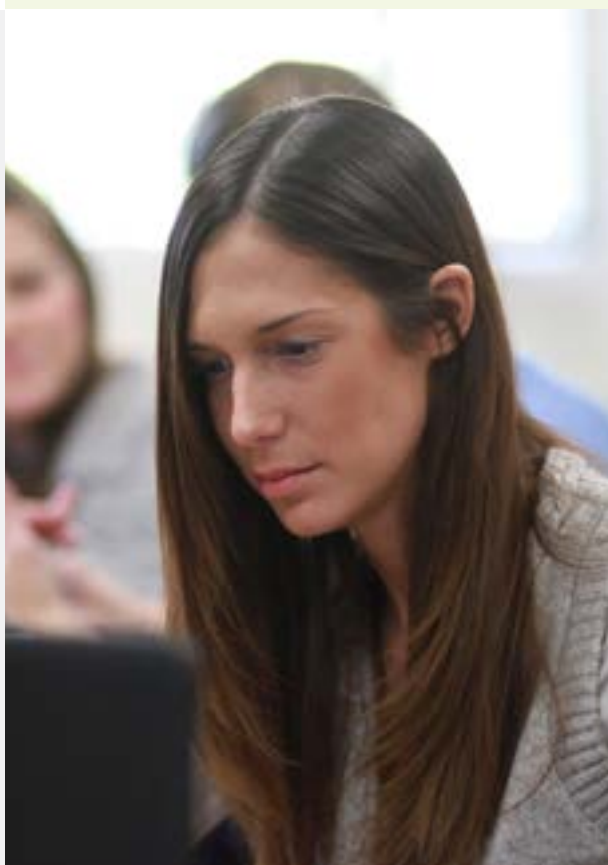
קול קורא הכנס הבינלאומי הראשון בנושא: קהילות ומשמעות

הכנס יתקיים בקמפוס הקריה האקדמית אונו בירושלים
7-8 ביוני 2023, י"ח-י"ט בסיון תשפ"ג

מרכז הסימולציות במסגרת התואר השני בחינוך עם התמחות בספורט בקורס 'ספורט ככלי פדגוגי', היה "האקס פקטור" של שנת הפעילות. ספורט מעצם ההתרחשויות המובנות בו, מזמן למדריכי ומדריכות ספורט, מורים ומורות לחני"ג ומאמנים ומאמנות אתגרים והתמודדויות משמעותיים וייחודיים מול קהלי יעד מגוונים (ילדים/ות, הורים, מנהלים/ות, קולגות ועוד). כדי להתמודד עם אותן סיטואציות מורכבות, הנושא החינוכי-חברתי והיכולות הבינאישיות הופכים בשנים האחרונות לחלק מהותי מאותו סל כלים לו זקוקים אנשי ונשות חינוך בעולם הספורט. הפעילות במרכז הסימולציות אפשרה לסטודנטים ולסטודנטיות לתרגל את החיבור של תאוריות ומודלים מעולם החינוך בתוך סיטואציות מורכבות ומאתגרות אשר מתרחשות ומעוצמות רק בעולם הספורט.

קול קורא לכנס!

ביוני הקרוב (7-8 לחודש), ייערך כינוס קהילה ומשמעות בקמפוס אונו בירושלים. חברי הוועדה האקדמית לכנס הם: ד"ר שמעון אזולאי, פרופ' אבנר בן זקן, פרופ' טובה הרטמן, פרופ' צפירה גרבולסקי ליכטמן, ד"ר פנינית רוסו נצר, ד"ר דוד ביטון, ד"ר ירון נעים. אתם מוזמנים לשלוח הצעות להרצאות ומושבים כאן.

יותר מ-100 גברים, יותר מ-100 סיפורי פרידה. במשך שנים ראינה פרופ' טובה הרטמן, דיקנית הפקולטה למדעי הרוח והחברה ויהדות בקריה האקדמית אונו, גברים שונים שעברו פרידה. היו בהם רופאים, עורכי דין, פרופסורים, מעצבי שיער, רבנים ושיפוצניקים; יהודים, נוצרים ומוסלמים; בישראל ובמדינות שונות בעולם; בני 22 עד 70. שונים זה מזה כמעט בכל דרך אפשרית, אבל כולם סבלו מטראומת הפרידה הגברית, מושג שאותו היא מביאה לעולם במחקר שהפך לספר. כשחיפשו אוזן קשבת שתכיל את כאבם, הם שמעו שוב ושוב את המילים "תתקדם כבר! תמשיך הלאה!"

אבל לא תמיד אפשר, לא כולם מסוגלים והפער בין הכאב הפרטי לבין הציפיות החברתיות רק הולך ומחריף. בספרה, מאזינה להם הרטמן ומסבירה להם ולנו, איך להפוך את המסע שלהם לנסבל יותר וכואב פחות, ואיך מתחילים לראות את האור בקצה המנהרה.

« לרכישה לחצו כאן »

הקריה האקדמית אונו

Ono Academic College

טל' 03-5311888 | www.ono.ac.il | info@ono.ac.il

[מוזמנים לבקר בעמוד הפקולטה שלנו](#)